

ligt at mene, at Grundloven skulde have ladet det bero paa et Skjøn af samtlige Faktorer som at antage, at det skulde bero paa et Skjøn alene af Regjeringen, om Finantsloven skulde forelægges mere eller ikke; men det er saa langt fra min Mening, at det maa siges at være naturligt og i sin Orden, at man bliver enig om at ombytte den aarlige Finantslov med en midlertidig Bevilling af de løbende Udgifter, at jeg tværtimod vilde mene, at ogsaa Rigsdagen vilde gjøre sig skyldig i Forsyndelse mod Grundloven, naar den gav sit Minde til en saadan Ombytning. Derfor der havde staaet i den midlertidige Bevillingslov af 30te Juni, at den skulde gjælde til Finantsaarets Udløb, uden at der blev videre Spørgsmaal om nogen ordentlig Finantslov, saa vilde jeg for mit Vedkommende have protesteret, saa vidt jeg formaaede, mod en saadan Beslutning fra Rigsdagens Side; jeg maatte have misbilliget den, og jeg vilde ikke have taget i Betænkning at sige til dette Thing, i hvilket jeg har Sæde, „I forsynde Eder imod Grundloven ved at gjøre noget Saadant.“ Jeg skal iøvrigt endnu kun gjøre en Bemærkning, og det er denne, at jeg dog med Glæde har fundet i min ærede Kollegas Foredrag — det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Goss) — en Opfattelse, hvori jeg kan være enig med ham; det er denne, at han har ment, at den midlertidige Finantsbevilling kun kunde spille en Rolle som Nødhjælp. Det er ganske rigtigt, og jeg er fremdeles enig med ham deri, at dette Begreb sører dertil, at det ikke kan være tilfredsiggjort at benytte sig af den midlertidige Finantsbevilling udover, hvad virkelig Nød kræver; men Nøden kræver kun, at man faar den midlertidige Finantsbevilling at leve paa, saalænge det udkræves for at kunne faae gjort, hvad der maa gjøres, for at faae en ordentlig Finantslov, men heller ikke længere. Naar det nu er blevet sagt for at stille Tingene paa Spidsen, at Konsekvensen kunde blive, at man, Dagen efter at Finantsloven var forfattet, paany forelagde den, for at kunne sige i Virkeligheden, at man blev uafbrudt ved, saa er det den Slags Ting, der kunne siges, men fornuftigvis er der Ingen, der begjærer noget Saadant. Jeg er nemlig ogsaa enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds deri, at alt Muligt: Love, Tradition, Praxis osv. skal forstaaes paa en med almindelig sund Menneskeforstand stemmende Maade, og derfor ogsaa af den Mening, at det vilde blive en blot Formsag, eller som han ogsaa kaldte det, en „lille Sag“, naar man af blot formelle Grunde vilde insistere paa, at der skulde forelægges et Finantslovsforslag, som intet Menneske fornuftigvis kunde have mindste Haab om vilde føre til et Resultat. Jeg gjentager nu for tredje og sidste Gang, at der var, saa vidt jeg skjønner, ikke nogen Nødvendighed, end ikke set fra Regjeringens Standpunkt, til at forelægge et saadant uforandret

Finantslovsforslag, at paa Forhaand ethvert Haab om Resultat kunde siges at være affaaeret. Dette kan jeg ikke erkjende, og jeg har ikke hørt Noget til Gjendrivelse af, hvad jeg i den Henseende har anført. Men endelig vil jeg sige, at, hvis det forholdt sig saaledes, at der i hele Næsten af Finantsaaret ikke kunde være noget som helst Haab om at kunne foretage saadanne Forandringer i Finantsloven, at man kunde vente at komme til et Resultat med den uforandrede Rigsdag, saa vilde efter min Mening Theorien om, at en midlertidig Finantsbevilling kun er Nødhjælp, føre til, at man gjorde Forsøg paa at faae en Finantslov gennemført under forandrede Forhold — jeg mener derved naturligvis gjorde Forsøg paa den Maade, at man skaffede ikke den samme Rigsdag til at votere igjen. Paa den Maade saar Reglen om, at midlertidige Finantsbevillinger kun ere en Nødhjælp, og at Finantslovsforslaget vedblivende skal forelægges, indtil man kommer til Ende med Finantsaaret — dette tillader jeg mig at mene ogsaa ligeoverfor det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgfreds (Tauber) — en meget større Betydning end blot at være en Formalitet; den faar en aktuel, en reel Betydning.

Himestad: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden (Krabbe): Dertil hører Thingets Samtykke; maa jeg spørge, om Nogen forlanger Afstemning (Ophold). Det ærede Medlem har Ordet.

Himestad: Ja, det forekommer mig, at selv efter den Forklaring, som min ærede Sidsmand (Klein) nu senest gav af sin Mening og egentlig netop efter den, maa det erkjendes, at han i Virkeligheden er meget endel tilbage fra det Standpunkt, han indtog igaar. (Munterhed). Jo, det er ganske tydeligt; nu viste det sig nemlig, at Feilen ikke laa deri, at Finantslovsforslaget ikke var bleven fremlagt igjen i denne Samling, thi det ærede Medlem erkjendte jo Rigtigheden af, hvad jeg havde sagt, at hvis det var Fordringen, maatte man have fremlagt den strax igjen, saa faare den var forfattet, men han sagde, at det vilde have været en tom Formalitet, og det Samme vilde han sige, om man vilde fremlægge det samme Finantslovsforslag igjen for dette Folkething. Men saa gaar jo Fordringen ikke ud paa, at det skulde være en Pligt overhovedet at faae et Finantslovsforslag fremlagt, men paa, at det skal fremlægges paa en saadan Maade, at man med Rimelighed kunde vente, at Forsøget paa at faae det vedtaget i begge Rigsdagens Afdelinger maatte lykkes, eller med andre Ord, at da det jo var overveiende sandsynligt, at dette Thing ikke vilde fravige det Standpunkt, hvorpaa det havde befundet sig i denne Sommer, Finantslovsfor-